

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani
Judecător: L. Holevițcaia
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: L. Bulgac, G. Dașchevici, S. Gîrbu

Dosarul nr. 3ra-685/18

ÎNCHEIERE

27 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului
Judecătorii

Ion Druță
Luiza Gafton, Victor Burduh

examinând chestiunea cu privire la admisibilitatea recursului declarat de către Serviciul Fiscal de Stat,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Climcom-Investgrup” împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la anularea deciziilor,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 30 noiembrie 2017, prin care a fost respins ca neîntemeiat apelul declarat de către Serviciul Fiscal de Stat și menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 02 iunie 2017,

c o n s t a t ă :

La 22 noiembrie 2016, reclamanta S.R.L. „Climcom-Investgrup” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat mun. Chișinău cu privire la constatarea încălcării competenței teritoriale de către Inspectoratul Fiscal mun. Chișinău la examinarea cazului de încălcare fiscală, recunoașterea ilegalității și anulării deciziei Inspectoratului Fiscal mun. Chișinău nr. 117 din 06 octombrie 2016, anularea calculului amenzii, precum și anularea calculului majorării de întârziere pe TVA.

În motivarea acțiunii a indicat că a fost înființată și înregistrată în Registrul de stat a persoanelor juridice la data de 02 septembrie 2013, astfel, potrivit datelor oficiale din Registrul de stat a persoanelor juridice deținut de către Î.S. „Camera înregistrării de Stat”, cât și conform informației înregistrate în Sistemul Informațional al Serviciului Fiscal, sediul S.R.L. „Climcom-Investgrup” este înregistrat pe adresa or. Drochia, str. 31 August nr. 2/A, deci întreprinderea a fost și este administrată fiscal de către Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Drochia, unde își are sediul întreprinderea reclamantă, dar nu a fost și nu este administrată de către alt

organ fiscal cum ar fi Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chişinău, cu alte cuvinte or. Drochia, str. 31 August nr. 2/A nu se află în raza de deservire/administrare a contribuabililor Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chişinău.

Menţionează că pentru apariţia temeiului legal de suspendare a operaţiunilor la conturile bancare ale S.R.L. „Climcom-Investgrup” în baza articolelor 134 alin. (1) şi art. 253 alin. (1) Cod fiscal, pe care este bazată dispoziţia nr. 522016060304, urma să fie prezentată decizia de iniţiere a controlului fiscal emisă de către organul fiscal ce administrează contribuabilul în cauză, deci anumite decizii de iniţiere a unui oarecare control fiscal de stat de către Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Drochia nu a fost emisă şi mai ales prezentată persoanelor cu funcţie de conducere a contribuabilului, astfel, pentru apariţia temeiului legal de efectuare a controlului fiscal de către alte persoane decât cele din cadrul Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Drochia, inspectorii din cadrul IFPS sau IFS pe mun. Chişinău urmau a fi delegaţi oficial.

Invocă că, la caz, nu a avut loc o delegare, în sensul prevăzut de lege, la fel, nu au fost prezentate S.R.L. „Climcom-Investgrup” acte administrative prin care atribuţia de efectuare a controlului fiscal să fi fost delegată organelor fiscale care administrează mun. Chişinău.

Mai indică că persoanele delegate exercită obligaţiile de muncă ce le revin conform fişei postului, respectiv, funcţionarii fiscali nu sunt împuterniciţi să activeze în alte raioane, astfel, prin acţiunile ilegale ale funcţionarilor fiscali din cadrul IFS pe mun. Chişinău, s-a admis depăşirea atribuţiilor de serviciu prin încălcarea competenţei acordate şi prevăzute în art. 133 alin. (3) Cod Fiscal.

Reclamanta afirmă că potrivit ordinului Inspectoratului Fiscal Principal de Stat, la S.R.L. „Climcom-Investgrup” a fost instituit post fiscal, deci postul fiscal a fost prelungit de mai multe ori, fiind funcţional şi la momentul adresării reclamantului în instanţa de judecată cu acţiunea în cauză.

Afirmă că conform ordinelor Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Drochia, responsabilii de funcţionarea postului fiscal au fost numiţi funcţionarii respectivului Inspectorat, care s-au condus de prevederile Regulamentului privind funcţionarea posturilor fiscale, aprobat prin ordinul nr. 409 din 18 mai 2015 de către Inspectoratul Fiscal Principal de Stat, astfel, pe parcursul funcţionării postului fiscal, luând în consideraţie scopurile de instituire, SFS nu a întocmit careva act de control fiscal, soldat cu decizie de sancţionare pentru încălcarea legislaţiei fiscale, în baza rezultatelor funcţionării postului, ceea ce demonstrează că nu s-au depistat cazuri de încălcare a legislaţiei fiscale.

Relatează că în cadrul funcţionării postului fiscal, funcţionarilor fiscali li s-a acordat acces la încăperile, actele, documentele contabile, informaţiile necesare controlului fiscal din cadrul postului şi funcţionării postului, deci,

rezultatele activității postului fiscal urmau a fi solicitate de la Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Drochia pentru a le contrapune cu cele ale Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău și pentru reflectarea acestor date în actul de control contestat.

Consideră că IFS pe mun. Chișinău vădit a încălcat legislația și drepturile acestuia, ceea ce demonstrează atitudinea sa față de contribuabili și demonstrează elemente ale depășirii atribuțiilor de serviciu, deci, prin acțiuni de neglijență sau intenționate prin depășirea atribuțiilor de serviciu, funcționarii fiscali din cadrul Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău nu au adus la cunoștința contribuabilului rezultatele controlului fiscal reflectate în actul de control, totodată, a fost lezat dreptul de a depune în termen de 15 zile dezacord la actul de control.

La 15 decembrie 2016, reclamanta S.R.L. „Climcom-Investgrup” a depus cerere de concretizare a cerințelor, solicitând recunoașterea ilegalității deciziei nr. 117 din 06 octombrie 2016 și anularea acesteia, iar ulterior, prin cererea din 03 mai 2017, a solicitat și anularea deciziei nr. 709/1/4 din 21 iulie 2016, cât și a tuturor calculelor indicate în aceasta.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 02 iunie 2017, acțiunea înaintată de către S.R.L. „Climcom-Investgrup” a fost admisă parțial, s-a anulat decizia Inspectoratului Fiscal de Stat mun. Chișinău nr. 709/1/4 din 21 iulie 2016, în rest, acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 30 noiembrie 2017, s-a respins ca neîntemeiat apelul declarat de către Serviciul Fiscal de Stat și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 02 iunie 2017.

Nefiind de acord cu decizia menționată, la 27 martie 2018, Serviciului Fiscal de Stat a declarat recurs, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 30 noiembrie 2017 și a hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 02 iunie 2017, cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea înaintată de către S.R.L. „Climcom-Investgrup” să fie respinsă ca nefondată.

În motivarea recursului, cu reiterarea motivelor de fapt și de drept invocate pe parcursul examinării cauzei în instanțele inferioare, recurentul a indicat că decizia recurată, a fost emisă de către instanța de apel cu aplicarea eronată a normelor de drept material și a normelor de drept procedural, cât și cu aprecierea arbitrară a probelor.

La 11 iunie 2018, SRL „Climcom-Investgrup” a depus referință la recursul declarat de către Serviciului Fiscal de Stat, solicitând declararea recursului ca fiind inadmisibil.

Conform art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Având în vedere că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost expediată în adresa părților la 17 ianuarie 2018 (f.d. 102), cât și faptul că la

materialele cauzei nu sunt careva probe privind recepționarea acesteia de către recurent, Colegiul ajunge la concluzia că recursul declarat de Serviciul Fiscal de Stat a fost depus în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție a RM consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC RM, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) al articolului menționat, prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că au fost aplicate eronat normele de drept material sau procedural, iar alin. (4) prevede că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC RM.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Serviciul Fiscal de Stat nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC, or recurenta nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei contestate, ci a formulat critici ce se axează asupra fondului cauzei.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel sau instanța de fond, respectiv nu constituie temei de casare a actelor judecătorești recurate.

Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin.(4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 CPC. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

În acest sens CtEDO, în jurisprudența sa, a constatat că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise (*cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230*). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei, pct. 85*).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45*). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare, depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective. Trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (*Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39*).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile, care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (*Helmers împotriva Suediei 9 octombrie 1991*).

În astfel de circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Serviciul Fiscal de Stat ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 433 lit. a), 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Serviciul Fiscal de Stat se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului

Ion Druță

Judecătorii

Luiza Gafton

Victor Burduh